

ရွှေဘုံ
ချစ်ရပ်မြို့

စာရေးဆရာမ ရွှေဘုံစံ
ဝတ္ထုအမည် ချစ်ရိပ်မြဲ
အပိုင်း (၁)

တောင်းဆုတွေဟာ တခမ်းတနား မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ ထွေထွေထူးထူးလည်း
တောင်းဆုရယ်လို့ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။

အိမ်လေးတစ်လုံး လိုချင်တယ် ...။ ဖြူလွလွ စာရွက်ပါးလေးထက် မင်ပြာ
နဲ့ ရေးခြစ်ထားတဲ့ ဒိုင်ယာရီဟာလည်း ရေရေရာရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ မ
ရှိ။

ဝေဝါးမှိန်ပျသော အနာဂတ်တချို့ ပွေ့ပိုက်ရင်း အိပ်ရာဝင်ချိန်တွေဟာ
ဖရိုဖရဲ။

***

"ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ..."

"ဟဲ့ မိမ့် မိမ့် အမလေး သေ သေနိုင်လွန်းတယ်အေ ထတော့ ဟဲ့ မိ
မ့်"

"အင်း"

မနက်ခင်း တေးသံဟာ သာယာနေမယ့်အစား နားဝင်ဆိုးစွာ အချိန်မှန်
ထွက်ပေါ်လာနေကြ ဖြစ်သည်မို့ မွန်မွန်တစ်ယောက် ထူးပြီး ညည်းညူပြမ
နေချင်တော့ပါ။ အိပ်ရာထက်မှ လူးလှဲထကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာလိုက်
သည်။

"အမလေး ဝီရိယလေး ရှိစမ်းပါအေ ညည်းအစ်မ ဝေယျာဝစ္စတွေထိ လည်း ကျုပ်တို့က လိုက်လုပ် ပေးမနေအားဘူး သွား မျက်နှာကို ခပ်သွက်သွက်သစ် ပြီးရင် ထမင်းအိုးတည်ထား သွား သွား"

မွန် ရှေ့ဆက်ထွက်မည့်ဟန် ပြင်စဉ် အိမ်ရှေ့ခန်း၌ မျက်နှာပျက်ကာ ထိုင် နေသော မွန်မွန်နှင့် အမြွှာညီအစ်မဖြစ်သူ မရွန်း၏ ပုံစံလေးကြောင့် မွန် သက်ပြင်းသာ ချမိတော့သည်။ မွန်မွန်နှင့် ရွန်းရွန်း ဆယ်နှစ်သမီး အရွယ်၌ မိဘများမှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအမြွှာညီအစ်မနှစ် ဦး အပျိုဖော်ဝင်သည်ထိ မွန်မွန်တို့မိခင်၏ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်နွယ်ထား က တာဝန်ယူ ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့သည်။ တာဝန်ယူသည့် စကားလုံးသည် ခေါင်းစဉ်သပ်သပ်သာ ဖြစ်သည်။

အဒေါ်ဖြစ်သူမှ အစ်မဖြစ်သူ ရွန်းရွန်းအား အထက်တန်း တက်ရောက်ခွင့် မပြုခဲ့ပေ။ ညီမဖြစ်သူ မွန်မွန်၏ ကျောင်းစရိတ်အတွက် ရွန်းရွန်းအား စက်ရုံတစ်ခု၌ အလုပ်လုပ်စေ၏။ ဒါတင်မက အသက်အရွယ်နှင့် မ လိုက်ဖက်အောင် အိမ်တာဝန်ကို တနင့်တပိုး ထမ်းပိုးထားရ သေးသည်။

ယခုအခါ လုပ်ငန်းခွင်၌ အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုကြောင့် ရွန်းရွန်းမျက်လုံး အစုံက အလင်းပျောက်ခဲ့ ရပြီဖြစ်သည်။ ရွန်းရွန်း အနားယူစဉ် အစ်မဖြစ် သူ၏ တာဝန်ကို ညီမဖြစ်သူ မွန်မွန်က ယခုအခါ လွှဲပြောင်းယူရချေပြီ။

"ဟဲ့ မိမွန် ... အမလေး စိတ်ကူးတွေ ယဉ်မနေပါနဲ့အေ ဘာလုပ်လုပ် လှုပ်စိလှုပ်စိနဲ့ အပါးခိုတာ ခေါက်ရိုးကျိုးနေပြီ ညည်း .... သွက်သွက်လုပ် ဒီနေ့က ညည်းအလုပ် ဆင်းရမယ့်နေ့ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်"

"ဟုတ်ကိုခဏထား ... ထမင်းအိုး တည်ပြီးရင်လည်း ညည်းအစ်မ ဒုက္ခိတကို သွားပြုစုလိုက်ဦး ဟင်း မနက်စောစော နားရတယ်ကို မရှိဘူး"

သွေးကရေထက် ပျစ်သည်လေ။ အမြွှာဖြစ်သူ မရွန်းအား ယခုကဲ့သို့ ချိုးချိုးနိမ်နိမ် ပြောဆိုသည်ကိုတော့ မွန်တကယ် သဘောမကျပေ။ မရွန်း ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်ကလည်း အိမ်တာဝန် အရပ်ရပ်ကို ထမ်းပိုးရင်း ဖြစ်ရသည်ကို တစ်ချက်မှ ငဲ့တွေးဖော်မရ။ အားတစ်ဖက် ပျက်သည်ကိုသာ တွေး၍ အချိန်ရှိတိုင်း ဆူဆဲနေတော့သည်။

လက်သီး ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ဒေါသတွေ မျိုချခဲ့ရသည့် အချိန်တွေ မုန်းလှပြီ။

"မရွန်း ရေချိုးတော့လေ ခဏနေရင် မွန် အလုပ်သွားရတော့မှာ"

"အင်း"

အစ်မဖြစ်သူ၏ ပုံစံလေးကြောင့် မွန်ရင်ကွဲရသည်။ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ဖူးပွင့်ချိန်ကျမှ ကံတရားက ရက်စက်တယ်။

အမှောင်မြင်ကွင်းနှင့် အသားမကျသေးသော မရွန်းအား ရေချိုးကန်ထိ လိုက်ပို့ပေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ မရွန်း စိတ်ဓာတ်ကျ အားမငယ်စေရန် စကားများ ဖောင်ဖွဲ့ကာ ကျီစယ်၍ အဖော်ပြုပေး နေလိုက်သည်။

"ကဲ မရွန်း အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းနေခဲ့နော် မရွန်းအတွက် ကြက်သားကြော်နဲ့ ထမင်းဆီစမ်းကို ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်အုပ်စောင်း အုပ်ပြီး တင်ပေးထားတယ် သတိလေးနဲ့ယူဦး မှောက်ကျကုန်ဦးမယ်"

သတ်မှတ်ယူနီဖောင်းကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ရင်း အစ်မဖြစ်သူကို စိတ်မချတမ်း တရဆက် မှာတမ်းခြွေနေရသည်။

အိတ်ကလေးဆွဲကာ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်သည်ထိ မရွန်းအား စိတ်ကမချ။

"မွန်"

"ရှင့်"

"သတိနဲ့သွား သတိနဲ့လာဦးနော် ဘာမှမထိခိုက်စေနဲ့ မမမှာ မွန်မွန်ပဲရှိတာ"

မမ၏အားကိုးတကြီး စကားကြောင့် ကျလုဆဲ မျက်ရည်ကို မွန် ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

"အင်းပါ သွားပြီနော်"

"အင်း ကောင်းကောင်းသွား"

ပထမဆုံး အလုပ်ဆင်းရမည့် နေ့အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားသော်လည်း အကောင်းဆုံး ကြိုးစားမည့်စိတ်ကိုသာ ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။ ဘက်စုံကားစီး၍ ဆင်းရမည့် မှတ်တိုင်၌ဆင်းကာ လိပ်စာလေးအတိုင်း ကုမ္ပဏီကို ရှာဖွေ၍ လာလိုက်သည်။

"ဪ ဒါပဲဖြစ်မယ်"

ကုမ္ပဏီရှေ့၌ ဂိတ်စောင့်နေသော စကျူရတီအား .....

"ဦးလေး ဒါက လိပ်စာမှန်လားရှင်"

လိပ်စာကဒ်လေးကြည့်ပြီး .....

"မှန်တယ် သမီး ဒီအဆောက်အအုံ ပထမထပ်ကို တက်သွားလိုက်"

"ဟုတ် ကျေးဇူးရှင်"

တက်ရောက်နေကျ ကျောင်းအငွေ့အသက်နှင့် ကွာခြားကာ အရာရာဟာ သစ်လွင်နေသည့် ခံစားချက်က ဦးစွာတိုးဝင်လာသည်။ ကြိုးစားချင်စိတ် အပြည့်နှင့် လှမ်းတက်လာသည့် ခြေလှမ်းတို့သည် မြေနှင့်ပင်မထိ။ လေပေါ်ဝှေ့ဝဲကာ လန်းဆန်းနေတော့သည့် မွန်။

ကုမ္ပဏီထဲ ဝင်ရောက်သွားစဉ် ကောင်တာကိုယ်စီ၌ ဝန်ထမ်းကိုယ်စီက နေရာယူထား လေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

"မင်္ဂလာပါရှင် ညီမက ဒီနေ့မှ အသစ်ရောက်လာတဲ့ ဝန်ထမ်းပါ မွန်မွန် လို့ ခေါ်ပါတယ်ရှင်"

စာရေးရုံးခန်းလေးထဲ ဟိန်းခနဲ မွန်မွန်မိတ်ဆက် သံလေးက ညံ့ထွက် သွားသည်။ စာရေးများ၏ အကြည့်တို့က မွန်မွန်ထံ ဝိုင်းအုံကျရောက် လာ လေတော့သည်။

မွန်မွန်၏ ချစ်စရာ ဟန်ပန်လေးကြောင့် စာရေးများက နှုတ်မဆက်ဘဲ မ နေသာတော့ပေ။ သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ကလေးလေး တစ်ယောက်ဟု အားလုံးက တစ်ပြိုင်နက် အသိအမှတ် ပြုလိုက်ကြသည်။

"ညီမလေး မွန်မွန်"

"ရှင်"

ငေးကြောင် ရပ်နေဆဲမှာပဲ အနားရောက်လာသည့် အမျိုးသမီးလေး ကြောင့် မွန် တက်ကြွသွား၏။

"ညီမလေး ကောင်တာက ဒီဘက်"

"ဟုတ်"

ထိုအမျိုးသမီးလေး ခေါ်ရာနောက် မွန်မွန် ယောင်ချာချာနှင့် လိုက်ပါလာ ခဲ့ လိုက်သည်။

"အစ်မနာမည်က ရဲရဲ ... ညီမလေးဘေးက ကိုသူရနိုင် ညီမလေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ကိုသက်ကျော် ညီမလေးက မွန်မွန်နော်"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်"

ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်ရင်း မွန်မွန်၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး လယ်ဗယ် ကို ပြသချေပြီ။

"တစ်ဖက်ကောင်တာက အစ်ကိုအစ်မတွေနဲ့ နောက်ပိုင်း ရင်းနှီးသွားမှာ

ပါ"

"ဟုတ်"

"မသိ နားမလည်တာရှိရင် အစ်မနဲ့ ကိုသူရ ကိုကျော်ကို စိတ်ရှိသလို မေးလို့ ရတယ်နော်"

"ဟုတ်"

"ဒါဖြင့် အလုပ်ဝင်ရအောင်"

"ဟုတ်"

ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။

"မိတ္တူကူးတတ်လား ညီမ" ထိုမေးခွန်းကိုတော့ ကိုသူရက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

"ဟုတ် နည်းနည်း" မွန် မဝံ့မရဲလေး ဖြေ၏။

"ရော့ တစ်စုံကို ငါးတွဲကူးခဲ့ပေး"

"ရှင်"

ထိုတာဝန်က အခြားသူအတွက် စာမဖွဲ့လောက်ပေမဲ့ အတွေးအကြံ မရှိသော မွန်အတွက်က ကြီးမားလွန်းလှသည်။ မွန် နားလည်စေရန် ကိုသူရမှ ရှင်းလင်းစွာ ပြောပြလိုက်သည်။

"ဪ နားလည်ပြီ"

"အိုကေ ဒါဖြင့် ငါးတွဲကူးခဲ့ပေးနော် စိတ်ချမယ်နော်"

"စိတ်ချ" မိတ္တူဆွဲရန် တစ်ဖက်အခန်းသို့ ပြေးထွက်လာလိုက်၏။

မိတ္တူကူးရန် ပေပါကုန်နေသည်ကို ဦးစွာမြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ...

"အိုး ငါ့ရဲ့ လပ်ကီးဒေးလေး" ဟု မချီတင်ကဲ ရေရွတ်ပြီး ထိုအခန်းလေး

ထဲမှ ပြေးထွက်လာလိုက်၏။

"ဘုတ်"

"အင့်"

"ဆောရီး"

အခန်းထဲမှအထွက် လူတစ်ဦးနှင့် တိုက်မိရာ ထိုသူရင်ခွင်ထဲ အလိုက်သင့်လေး ဝင်ရောက်သွားသော မွန်။ သို့သော် ထိုသူကား မွန်အား ဂရုမစိုက်အား မလှုပ်မယှက် ဖုန်းပြောမပြတ်။

ရှက်ရှက်နှင့် ထိုသူရင်ခွင်ထဲမှ မွန်ရုန်းထွက်သော်လည်း မွန်ခါးအား ထိန်းထားသည့် လက်ကို အလိုက်သင့်လေး လွှတ်ပေးပြန်၏။ ယခုထိတိုင် မွန်အားဂရုမစိုက်အား ဖုန်းပြောရင်း ရှေ့ဆက်ထွက်သွား လေတော့သည်။

"ဘယ်လိုလူလဲဟယ် ... ဖုန်းပြောဟန်ကို မပျက်တာ အံ့ဩပဲ"

စားရေးရုံးခန်းထဲ တစ်ဖန်ပြန်ဝင်လာကာ ...

"ကိုသူရ ပေပါမရှိတော့ဘူး"

"အိုကေ ကျွန်တော် သွားယူပေးမယ်လေ"

"ဟုတ်"

ကိုသူရမှ မိတ္တူဆွဲရန် ပေပါသွားယူပေးသည်။

ပြီးနောက် မိတ္တူများဆွဲရင်း စနစ်တကျ တွဲပေးကာ အမှားအယွင်းမရှိ ယုံကြည်ချက် အပြည့်ဖြင့် စာရေးရုံးခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာလိုက်သည့် မွန်။

"ပြီးပြီ"

"အင်း ... ဒါကို သူဌေးရုံးခန်းထဲ သွားပေးပေး"

"ဟုတ် ဘယ်ဘက်မှာလဲ ရုံးခန်းက"

အလုပ်ကိစ္စ ဖုန်းပြောရင်း ကိုသူရက လမ်းညွှန်ပေး၏။

"ဟုတ်"

လျှောက်လမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာရာ သူဌေးရုံးခန်းရှေ့ ရောက်လာ ချေပြီ ဖြစ်၏။

"ဒေါက် ဒေါက်"

"ဝင်ခွဲ" ခွင့်ပြုမိန့် ရသည်နှင့် မွန် တံခါးဖွင့် ဝင်ချလာလိုက်သည်။

"ဟင်" မှန်ပြတင်းအနား ခါးထောက်ကာ ဖုန်းပြောရပ်နေသော ထို လူသားကြောင့် မွန် ကြောက်စိတ်တို့ အလုံးအရင်း ဝင်လာရသည်။

ထိုသူကား ခုနက မွန်နှင့်တိုက်မိခဲ့သည့်သူ ဖြစ်သည်။

"သူဌေး" စာရင်းကောင်တာရှေ့ ရပ်ကာ သူဌေးအား အသံပြုစဉ် .....

"အဲ့မှာထားပြီး သွားလို့ရပြီ" ဟုအလျင်စလို ဆိုကာ .....

"ကျွန်တော် ခုချက်ချင်းလာပြီ ဒေါက်တာ" ဟု ဖုန်းပြောလည်းမပြတ်။
ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရုံးခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသော သူဌေး။

မည်မျှသောက ရောက်နေသည်မသိ။ သူဌေး၏ မျက်နှာထက် စိုးရိမ်စိတ်
အတိုင်းသားကို မွန်မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

***

ဖုန်းလေးချကာ ကားကိုအရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းချလာသည့် မင်းသခင်။
စိုးရိမ်စိတ်တို့ကား သွေးကြောအနံ့ နေရာယူကုန်ပြီဖြစ်၏။ ထိုစိုးရိမ်စိတ်တို့
ကြောင့် စည်းကမ်းတို့ကိုပင် မေ့လျော့ကုန်လေပြီ။

ဆေးရုံဧရိယာသို့ တဟုန်ထိုး မောင်းဝင်လာသော မင်းသခင်၏ ကား
လေး။ ကားရပ်နားရာ နေရာ၌ရပ်နားကာ ကားပေါ်မှ အပြေးတပိုင်း ဆင်း
လာလိုက်၏။ ဒေါက်တာအဆောင်သို့ အပြေးရောက်လာ လိုက်သည်။

"ဒေါက်တာ"

"ထိုင်ပါဦး"

"အခြေအနေလေး ပြောပြပေးပါ"

"....." ဒေါက်တာဘက်မှ အလုံးစုံ ရှင်းပြသော်လည်း ရလဒ်ကို မင်းသခင်မ ကျေနပ်နိုင်ပေ။

"အချိန်ဘယ်လောက် ရနိုင်ဦးမလဲ ဒေါက်တာ"

မင်းသခင်၏ မေးခွန်းကြောင့် ဒေါက်တာငြိမ်ကျသွားသည်။

"ဒေါက်တာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုအဖြေမျိုးကိုမဆို လက်ခံနိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးသားပါ ... အချိန်ဘယ်လောက် ရနိုင်ဦးမလဲ ဒေါက်တာ"

ထိုမေးခွန်းအတွက် အဖြေပေးရန် ဒေါက်တာအား အတော်ယူလိုက်ရသည်။

"သုံးလ"

အခြေအနေကို သိထားပြီ ဖြစ်သော်လည်း မင်းသခင် လက်ခံနိုင်ရန် အတော်ကြိုးစား နေရသည်။

"ဒါက ဒီတစ်ပတ် ဆေးစစ်ချက် ရလဒ်တွေပါ"

ဒေါက်တာကမ်းပေးသော ဖိုင်အား လှမ်းယူသော်လည်း ထူးမလာသည့် အခြေအနေကြောင့် ပြိုလှဲနေပြီ။

"အခြေအနေတွေက ပိုဆိုး ..."

"ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ ဒေါက်တာ"

ဆေးစစ်ချက်ဖိုင်အားယူ၍ မင်းသခင် ထရပ်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

"ကောင်းပြီ"

မင်းသခင် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်လာလိုက်သည်။ ဆေးစစ်ချက်များအား ကြည့်ရန် ခွန်အားမဲ့နေချေပြီ။

အချိန်ကား ညနေကျောင်းဆင်းချိန် ရောက်နေပြီမို့ Grade ကိုယ်ပိုင် ကျောင်းလေးသို့ ကားကို ဦးတည်မောင်းလာလိုက်သည်။

"ဒယ်ဒီ"

မင်းသခင်အား မြင်သည်နှင့် Sho လေးကပြေး၍ ဖက်လေ၏။ သား Sho လေးကိုပွေ့ဖက်၍သာ နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားသော ဒယ်ဒီလက်ကြောင့် သား Sho လေးကျဉ်းကျပ်လာသော်လည်း မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်သက်နေဆဲ။

"ဒယ်ဒီ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်" သား Sho လေး၏ မဝံ့မရဲ မေးခွန်းလေးကြောင့် တင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားသည့် လက်ကိုလျှော့ချကာ သား Shoနှင့် လူချင်း ခွာလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း ... ဒယ်ဒီ Sho ကိုလွမ်းလို့"

"ဟား ဟား ဒယ်ဒီလူချွဲကြီး" ဟုဆို၏။

သား Sho ၏ ပန်းနုရောင် ပါးကစ်ကစ်လေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီကို အားပါးတရ ရှိုက်ကာ နမ်းချလိုက်ပြီး .....

"ကဲ ပြန်စို့ ဒယ်ဒီတို့ ကုမ္ပဏီအရင် သွားကြမယ်နော်"

"ရက်စ"

"လိမ္မာတယ်" Sho လေးအား ပွေ့ချီ၍ ကျောင်းဝန်းထဲမှ ထွက်လာလိုက်သည်။

ဘဝရဲ့ နေ့ရက်တိုင်းသည် သား Shoလေးကြောင့်သာ နေပျော်နေရခြင်း

ဖြစ်သည်။

***

အပိုင်း (၂)

"Sho မပြေးနဲ့ Sho"

"ဘလာ ဘလာ" သား Shoတစ်ယောက် ဒယ်ဒီအား လျှာလေးထုတ် ပြောင်ကာပင် ကုမ္ပဏီထဲ ပြေးကာဝင်သွား လေတော့သည်။

"သား"

"ခွမ်း"

"အ"

ကုမ္ပဏီ အပေါ်ထပ်မှ ပန်းအိုးလေးတစ်လုံး ပြုတ်ကျလာရာ ဦးတည်ချက် သည် သား Sho ပြေးဝင်သွားသော နယ်နိမိတ်လေးသို့ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက် သား Shoလေးအား ဆွဲကာပွေ့ဖက်၍ ကျလာသည့် ပန်းအိုးကို ကျောပေးကာကွယ် လိုက်သူက ကုမ္ပဏီထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။

သား Shoလေးအနား စိုးရိမ်တကြီး ပြေးလိုက်လာသော ဖခင်ဖြစ်သူ မင်း သခင်။

"Sho Sho ... ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်"

ထိုခါမှ Shoအား ကာကွယ်ပေးလိုက်သည့် သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ Shoလေး ထွက်လာပြီး ဒယ်ဒီ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးခိုဝင် လေတော့သည်။ Shoလေးအား တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိ လိုက်သည်။

"Sho ရယ်"

"ဒယ်ဒီ သား ဘာမှဖြစ်ဘူး" ဟု ရင်ခွင်ထဲမှ ချစ်စဖွယ်စကားလေး ဆိုလာ

သည့် ကလေးလေး။

မင်းသခင် နူးထောက် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဒါနဲ့ မင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ထိခိုက်မိသွားလား"

"အာ အမ် ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးသူဌေး ပန်းအိုးက သေးသေးလေးပါ"

"ဒါဖြင့် တော်သေးတာပေါ့"

"ဟုတ်"

Shoလေး၏ လက်ကိုဆွဲကာ ...

"ဒါဆို ဒယ်ဒီတို့သွားစို့"

"ဟုတ်"

ငါးနှစ်အရွယ် ချစ်စဖွယ် ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲကာ ကုမ္ပဏီထဲ ဝင်သွားသော သူဌေးကိုကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သူက မွန်မွန်။

"မမ ဘိုင့်ဘိုင်" အတော်ဝေးသွားကာမှ Shoလေးဟု ခေါ်သော ကလေးလေးက မွန်မွန်အား လက်ပြနုတ်ဆက် လာသဖြင့် .....

"ဪ ဘိုင့် ဘိုင်" ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည့် မွန်။

သူဌေး၏ အေးစက်စက် မျက်နှာထားကြောင့် နေရထိုင်ရ သက်သောင့်သက်သာ မဖြစ်သည်ကိုတော့ မွန်ဝန်ခံရမည်။ နောက်ဆုံး၌ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်သည့်အလျောက် ဟန်ကိုယ့်သည်ဟုသာ ဖြည့်တွေးပေးလိုက် ရသည်။

ပထမဆုံး အလုပ်ဆင်းရသည့်ရက်၏ အိမ်ပြန်ချိန်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေသော်လည်း တာဝန်များ ပစ်ချထားခဲ့ရသည်မို့ ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ ပေါ့ပါးလန်းဆန်း နေခဲ့သည်။

ထိုလန်းဆန်းမှုတို့သည် ကြာကြာမခံပေ။

"မမြင်မစမ်းနဲ့ ဆိုရင်လည်း ခြေသယမ်း မနေပါနဲ့လား မရွန်းရယ် ခုတော့ အကုန်ပျက်စီးကုန်ပြီ ဒီတန်ကြေးကိုရော မရွန်းလိုလူက ပြန်ပေးနိုင်မတဲ့လား ဟင်း စိတ်ပျက်တယ် ဘယ်လို ဟာတွေမှန်းကို မသိဘူးတောက်"

ဒေါ်ခင်နွယ်ထား၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သူ ငွေသွန်းရှေ့၌ ကတုန်ကယင်နှင့် ရပ်နေသော မရွန်းပုံစံလေးကြောင့် မွန် စိတ်ထိခိုက်မိသည်။

"ငွေသွန်း ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

မွန်၏ခေါ်သံကြောင့် ငွေသွန်း နောက်ကြောင်းလှည့်လာ၏။

"ဟင်း" မွန်အား မထီမဲ့မြင်ကြည့်ကာ ကြမ်းပြင်ထက် ပွစာကြဲနေသော ဖန်ကွဲစများကို မျက်စိပြစ်ပြလိုက်သည့် ငွေသွန်း။

"နင့်အစ်မပေါ့ မမြင်မစမ်းနဲ့ ငါ့ရေမွှေးပုလင်းကို တိုက်ချသွားတယ်လေ နင်မြင်လား"

"အင်း မရွန်းအစား ငါကပဲ တောင်းပန်ပါတယ် နောက်မဖြစ်ရအောင် မရွန်းကို ငါလေ့ကျင့်ပေးပါ့မယ် ခုဟာက ဒီပုံစံနဲ့နေသား မကျသေးလို့ နားလည်ပေးလိုက်ပါ တစ်ခါတည်းပါပဲ"

"ဟင်း အပြောကတော့ ရွှေမန်းပဲ"

ကြမ်းပြင်ထက် ပြန့်ကြဲနေသော ဖန်ကွဲစများအားကောက်ကာ စု၍အိတ်ထဲ ထည့်နေသည့် မွန်။

"အဲဒီတော့ တောင်းပန်ပါတယ်နဲ့ ပြီးသွားရောလား ဒီအတွက် လျှော်ကြေးကရော"

မျက်ခုံးပင့်ကာ မွန်အားထပ်၍ မေးလာသည့် ငွေသွန်း။ မွန် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ငွေသွန်းနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

"ငါတို့ကြားမှာ အလျော်အစားက ရှိရဦးမှာလား ငွေသွန်းရယ် ... မရွှန်းက ငါ့အစ်မဆိုသလို နင့်အစ်မလည်း ဟုတ်ပြန်တယ်လေ"

"အဲဒီတော့"

"အိုကေ တစ်ယူသန်တွေနဲ့ ပြိုင်ငြင်းနေလည်း ရှုံးမှာပဲ ငါတာဝန်ယူမယ် ဘယ်လောက် လျော်ရမှာလဲ"

"အမယ် လေသံက ရင့်လှချည်လား ... အဟင်း လျော်မယ်ဆိုတော့လည်း ယူရသေးတာပေါ့ သူတန်ကြေးက ငှသိန်း၃သောင်း"

"ဘာ"

ငွေသွန်း၏ နှုတ်မှလက်လွတ်စပယ် ပြောထွက်လာသော ကိန်းကဏန်း တို့ကြောင့် မွန် တုန်လှုပ်သွားသည်။

"ဒါတောင် ပါးပါးလေးပဲ ရှိသေးတာနော်" ဟုဆိုကာ အခန်းထဲ ဝင်သွားသော ငွေသွန်း။

မွန် ဆွံ့အနေဆဲမှာပဲ .....

"သွန်း ညီမလေး သွန်း ..... မွန်မွန်က အပြောအဆို မတတ်တာပါ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါ သူ့မှာ အဲလောက်ငွေ ဘယ်ကရှိမှာလဲ သွန်း သွန်း ... မွန်မွန်စကားကို အတည်မယူ လိုက်ပါနဲ့"

စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ရွန်းရွန်း။ ငွေသွန်းအား အသည်းအသန် တောင်းပန်နေရှာသည်။

မွန် ဆံပင်များအား လက်ဖြင့်ဖွကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် သက်ပြင်းချမိ လိုက်တော့သည်။

"သွန်း အား"

"ဟာ မရွန်း"

ရွန်း၏ခြေဖဝါးသို့ ဖန်ကွဲစလေးက ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် သွားချေပြီ။ မမ၏ အခြေအနေကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေသည်က တစ်ကြောင်း ဤကဲ့သို့ ခေါင်းငုံ့အညံ့ခံ နေရသည့်ဘဝကို ရွံ့မုန်းသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် မွန် မျက်ရည်ကျရပြန်သည်။

"တော်ပါတော့ တော်ပါတော့ မမရဲ့ ခုလိုအားနည်းနေတဲ့ ပုံစံမျိုးကို လူတွေရှေ့ ချမပြပါနဲ့တော့ ကျေးဇူးပြုပြီး ... အား အဟင့် ဟင့် ... ကျေးဇူးပြုပြီး လူတိုင်းကို ဒူးထောက်အရှုံးပေး နေတာမျိုးတွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့"

မွန်၏ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေသည့် ခံစားချက်ကို ရွန်း သေချာပေါက် နားလည်သဘောပေါက်သည်။ ညီမလေးအား တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်၍ နှစ်သိမ့်ပေးသော်လည်း လုံလောက်မည်မထင်။

အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ဒီကောင်မလေး ပင်ပန်းရချေပြီ။

"မွန်ရယ် ..."

***

ငွေသွန်းအား ငွေပေးလျော်နိုင်ရန် မွန်အလုပ်ပိုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချမိလိုက်သည်။

"ဘုတ်"

"အ"

တစ်လမ်းလုံး ဖုန်းကိုသာ ငုံ့မိုးကြည့်လာသည့် မွန်။ ပတ်ဝန်းကျင်အား ဂရုမပြုအား။ ထို့ကြောင့် ကုမ္ပဏီအဝင်ဝ၌ လူတစ်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိပ်တိုက်ထိပ်တိုက် မိပြန်သည်။ ထိုသူသည်လည်း ဖုန်းထံအာရုံ ပြုထား

ဆဲမို့ .....

ပြီးမှ ...

"ဆောရီး"

"ဆောရီး ဟင် သူဌေး"

"ဪ မင်းပဲလား"

"ဟုတ် ဆောရီး သတိမထား မိလိုက်လို့"

"ရပါတယ် နောက်ဆိုဂရုစိုက်ပေါ့"

"ဟုတ်"

သူဌေးလည်း ကုမ္ပဏီထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ကားပေါ်မှ သူဌေး၏သားလေး Sho က မွန်အားလက် ပြန့်တံဆက်လာပြန်သည်။

"..... .." သူဌေး၏ ကားလေးထွက်ခွာ သွားလေတော့မှ မွန် ကုမ္ပဏီ ထဲဆက်၍ ဝင်လာလိုက်သည်။

ညနေပိုင်း အလုပ်သစ်တစ်ခု ထပ်တိုးလုပ်ရန် မွန်လုံးပန်း နေလေ တော့သည်။

"မွန်မွန် ဒီနေ့စာရေးဆရာ တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖို့ စီစဉ်ထားတယ် အတွေ့အကြုံရအောင် လိုက်ခဲ့ပေါ့"

"ဟုတ် ကိုကျော် မွန်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်"

"အင်း"

မွန်ဆက်၍ စာစီနေလိုက်သည်။ လစ်လျှင်လစ်သလို အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရေး page ထဲဝင်၍ အလုပ်ရှာမိသေးသည်။

ဝန်ထမ်းခေါ်စာ တစ်ခုကြောင့် မွန် လျှောက်လွှာတင်မိ လိုက်သည်။ မျှော်

လင့်ချက် အလင်းရောင် သန်းလေတော့ ဝမ်းသာမှုတို့က အတိုင်းအဆမဲ့။

"မွန် သွားရအောင်"

"ဟုတ်"

ကိုကျော်နှင့်အတူ စာရေးဆရာမ တစ်ဦးနှင့် တွေ့ရန် အဖော်လိုက်ပါ လာခဲ့လိုက်သည်။ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံသစ်မို့ စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်မှုတို့က အပြည့်။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကျွန်တော်က စာပေရိပ် ကုမ္ပဏီရဲ့ အယ်ဒီတာ သက်ကျော်ပါ"

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

အစချီ၍ စာပေရေးရာ ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ များစွာ ရလိုက်သည့် တွေ့ဆုံမှုလေးတစ်ခု ဖြစ်သောကြောင့် မွန်လွန်စွာ သဘောကျ နှစ်သက်နေမိသည်။ နေ့လယ်ပိုင်း၌ စာရေးဆရာ တစ်ဦးနှင့် ထပ်၍ဆုံရပြန်သည်။ သင်ယူစရာ စကားရပ်များနှင့် အလေ့အထများစွာ မှတ်ယူသင်ယူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

"ကဲ ဒီနေ့တော့ မွန်မွန်တို့ ပင်ပန်းသွားပြီ"

"အဟင်း ပင်ပန်းတယ်လို့ပြောဖို့ အားနာတဲ့အထိ လေ့လာမှတ်သား ခဲ့ရပါတယ် ... တကယ်ကို အတွေးအမြင် အသိ အာရုံတွေက လေးစားစရာ တွေ ချည်းပဲ" ဟု မွန်က ချီးကျူးစကားဆို၏။

"အင်း ပါရမီထူးလို့လည်း ထူးချွန်တာ"

"ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ဝီရိယဆောင်လို့ အောင်မြင်တာ"

"အမယ် ဒီကလေးစကားတွေ တတ်နေတာ"

"ဟဲ ဟဲ"

ကိုကျော်၏ ချီးကျူးစကားသံကြောင့် မွန် ချစ်စဖွယ်လေး ရယ်ရှာသည်။
ပြီးရယ်လိုက်တိုင်း မှေးကျဉ်းသွားသည့် မျက်ဝန်းလေးက မွန်
အမှတ်အသားတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု လူအများ သတ်မှတ်ချက်ဟာ အမှားအ
ယွင်းမရှိ မွန်ကန်နေ၏။

"ဒါဖြင့် သူဌေးကို အစီရင်ခံစာတင်ဖို့ မွန်ကပဲ အပင်ပန်းခံပေးပါဦး"

"ရတာပေါ့"

ကိုကျော်လက်ထဲမှ ဖိုင်လေးအားယူကာ ရုံးခန်းသို့ တက်ကြွစွာ လျှောက်
လာလိုက်၏။

"ဒေါက် ဒေါက်"

"ဝင်ခဲ့"

တံခါးမဖွင့်ခင် ကတည်းက ရုံးခန်းထဲ၌ ကလေးငိုသံက ဆူညံပွက်လော
ရိုက်ကာ အပြင်ဘက်ထိ ညံ့ထွက်နေခဲ့သည်။

မွန် တံခါးလေးဖွင့်ကာ အသာအယာ ဝင်လာလိုက်၏။

"မမယုဆီသွားမှာ အီး ဟီး ဟီး မမယုဆီပို့ပေး မမယုနဲ့ပဲနေမှာ ဒယ်ဒီ
လူဆိုးကြီး အီး ဟီး ဟီး ..... မမယု မမယု"

Shoလေးမှာ ရှိုက်ကြီးတင် အော်ဟစ်ငိုယိုကာ နေလေတော့သည်။ Sho
အား ငေးငိုင်ကာ ထိုင်ကြည့်နေသူက သူဌေး မင်းသခင်။ စားပွဲပေါ်သို့ ဖိုင်
အားတင်ပြီး သူဌေးလက်မှတ်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။

"မမယုဆီပို့ပေး မမယု မမယု ..... အီး ဟီး ဟီး မမယု"

ဒီပုံအတိုင်းဆို ကလေးတစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ရသည်။ သို့သော်
သူဌေးကား ငြိမ်သက်နေဆဲ။ မွန် အရဲစွန့်ကာ ကလေးလေးအနား လျှောက်
ကာ ကပ်သွားလိုက်၏။

"Sho မမကိုမှတ်မိလား" မွန်၏ မေးခွန်းသံလေးကြောင့် Sho ငိုသံလေးက တိခနဲ ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

"ဟုတ်" ဆက်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည့် Sho ...

"Shoက ဘာလိုချင်တာလဲ ဘယ်သွားချင်တာလဲ မမကိုပြော မမက လိုက်ပို့ပေးမှာမို့လို့" ဟူသော မွန်၏ စကားလေးကြောင့် ကြမ်းပြင်ထက် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချင်နေရာမှ ပြေးထကာ မွန်အား ဖက်တွယ်လာသည့် Sho ...

"မမယုဆီ သွားချင်တာ မမယုဆီကို မမကလိုက်ပို့ ပေးမှာလား ဟင်"

"ဒါပေါ့"

Sho ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်များအား တယုတယ သုတ်ပေးရင်း မွန်က ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြ၏။

"ဒါဆို မမယုဆီ သွားမယ် နော် နော်"

Sho၏ စကားပင် ဆုံးခန်းမတိုင်လိုက်ပေ။ မွန်ရင်ခွင်ထဲမှ Shoအား ဆက်ခနဲ လုယူပွေ့ချီသွားသည့် သူဌေး။

"သူဌေး"

"မင်းသွားတော့ မင်းလုပ်ပုံနဲ့ဆိုရင် ဒီကလေးက အကဲတက်လာတော့မယ်"

"သူဌေး"

"မင်းသွားလို့ရပြီ" သူဌေး၏ယတိပြတ်ပြတ် အေးစက်စက် စကားကြောင့် ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်ရန် မွန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

"မမ မသွားနဲ့ မမ အီး ဟီး ဟီး ..... မမ ဒယ်ဒီကသားကို ဆူတော့မှာ အီး မမ မမပြောတော့ မမယုဆီ ပို့ပေးမှာဆို အဟင့်"

ကလေးတစ်ယောက်၏ ငိုသံနှင့် ယုံကြည်မှုနှင့်အတူ ကပ်ပါလာသည့် မျှော်လင့်ချက်ကို မွန်မျက်ကွယ်ပြု ရိုက်ချိုးရန် ခွန်အားမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဆက်ခနဲ နောက်ကြောင်းလှည့်ကာ သူဌေးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်၏။

ပြီးနောက် သူဌေးပွေ့ချီထားသော Sho လေးကို ဆွဲလုယူလိုက်သည်။ သူဌေးက တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားဆဲမို့ မွန်၏ အားပါပါ ဆွဲဆောင့်ခြင်း ခံလိုက်ရသည့် သူဌေး။ မွန်မျက်နှာနှင့် အနီးကပ်ဆုံး အနေအထားသို့ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။

ရုတ်တရက် ဆောင့်ခုန်လာသော ရင်ခုန်သံတို့ကြောင့် သူဌေးအား တွန်း ဖယ်ချလိုက်သည့် မွန်။

"ဟို"

"မင်းသွားတော့"

"မွန် မသွားနိုင်ဘူး"

"မင်း"

ထိုကောင်မလေးကား နမောနမဲ့ နိုင်ရုံတင်မက ခေါင်းမာမာနှင့် ကပ်သီး ကပ်ဖွဲက နိုင်သေးသည်ဟု မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည့် မင်းသခင်။

"ကလေးတစ်ယောက်ကို အလွန်အကဲ အလိုလိုက်ဖို့ မလိုသလို အလွန် ကျူး ငိုစေတာကလည်း ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်မှာ စိတ်ဓာတ် ပိုင်းကို ထိခိုက်လာစေ နိုင်တယ်ဆိုတာ သူဌေးမလေ့လာ ထားဘူးလား"

"ဘာ"

ခပ်စွာစွာလေးပင် ရန်ပြန်တွေ့နေတော့ မင်းသခင် ဆွံ့အခဲ့ရသည်။

"သူချစ်ခင် နှစ်သက်တဲ့ သူတွေနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့် ပေးလိုက်ပါ ကလေးတိုင်းမှ မဟုတ်ဘူး သက်ရှိတိုင်းက နွေးထွေးမှုကို လိုလိုလားလား တောင့်တတတ်

ကြတာ သဘာဝပဲ"

"ငါ့ကို တရားလာချ နေတာလား"

"ကြိုက်နှစ်သက်သလို သဘောပေါက်နိုင်ပါတယ် သူဌေးက ကလေးတစ်ယောက်ကို ထိန်းကျောင်းဖို့ ခွန်အားနည်းနေသေးလို့ သင်ပြတယ်လို့လည်း မှတ်ယူလို့ရတယ်"

ထိုကောင်မလေး၏ စကားက အတိုင်းအတာ တစ်ခုကို ကျော်လွန်နေသော်လည်း အမှားမရှိ သည်ကိုတော့ ဝန်ခံရမည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခါတော့ ဘေးလူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လိုက်နာဖို့ မင်းသခင် ရွေးချယ်မိလိုက်သည်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ထိုကောင်မလေး နှုတ်ခမ်းပါးနှစ်လွှာက ထွက်ကျလာသမျှ စကာလုံးတိုင်းကို နှလုံးသားက ငြင်းချက်မရှိ ထူးဆန်းစွာ လက်ခံလိုက်နာ နေမိသည်။

***

အပိုင်း (၃)

"အိုကေ ဒါဖြင့်လည်း သွားကြတာပေါ့"

"ဟင့်အင်း"

Shoလေးက မွန့်ခြေထောက်အား ဖက်၍ ငြိမ်သက်စွာ ဆက်ရပ်နေဆဲမို့ မင်းသခင် ကြောင်အသွားသည်။

"ဒယ်ဒီလိုက်ပို့မယ်လို့ ပြောနေပြီလေ"

"နိုး ... ဒယ်ဒီ့ကို မယုံဘူး"

သား Shoလေး၏ စကားကြောင့် မွန့် ခစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မိလိုက်သည်။ မွန့်ရယ်သံကြောင့် မင်းသခင်၏ အကြည့်စူးစူးက ဒိုင်းခနဲ ကျရောက်လာသဖြင့် ရုတ်ခြည်း ရုပ်ပြန်တည်ကာ ဟန်ကိုယ့်လိုက်ရသည့် မွန့်။

မွန့်ခြေထောက်လေးအား ဖက်တွယ်ထားသည့် Sho. မွန့်အား ခေါင်းမော့ကြည့်ကာ .....

"ဒီမမရော အတူတူပါမှ သွားမယ်"

Sho၏ မပြီးနိုင် မစီးနိုင် အကဲပိုနေသည့် ပုံစံကြောင့် မင်းသခင် စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသည်။

"သား ဒယ်ဒီ ဒီထက်ပိုပြီး မလိုက်လျော ပေးနိုင်တော့ဘူးနော် ဒယ်ဒီ့မှာ လုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိနေသေးတယ် တစ်ခွန်းပဲပြော မမယုဆီ သွားမှာလား မသွားဘူးလား"

ဒယ်ဒီ့အသံကြောင့် Sho စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဆိုဖာ၌ပြေးထိုင်ကာ

မှောက်လျက်အနေအထား လွဲချ၍ .....

"ဒယ်ဒီလူဆိုး ဒယ်ဒီလူဆိုး ..... ဒယ်ဒီက ချစ်စရာမကောင်းဘူး ဒယ်ဒီကလူဆိုးပဲ Sho ကဒယ်ဒီ့ကို ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ အီး ဟီး ဟီး ဒယ်ဒီက Shoကို ခဏခဏပဲ လိမ်နေညာနေတာ ဟွန့်"

ချစ်စဖွယ် လုံးကစ်ကစ်လေးက စိတ်ကောက် ပြန်လေတော့ သခင်လေး Sho၏ ဆန္ဒကို နောက်ဆုံးအလျှော့ပေး လိုက်လျောလိုက်ရသည့် မင်းသခင်။ သား Sho၏ ခေါင်းမာမှုကို ဩချမိလေတော့သည်။

Sho ၏ ဆန္ဒအလျောက် ကားမောင်းနေသော သူဌေး မင်းသခင်ဘေး၌ မွန်မွန် လိုက်ပါလာခဲ့ ရတော့သည်။ ကားစတီယာ တိုင်သို့သာ အာရုံစုစည်း ထားသည့် မင်းသခင်။ ထိုတည်ငြိမ်မှုအား လေးနက်စွာ စီးမျောငေးကြည့် နေမိခဲ့သည့် မွန်။

"ငါ ဘာအတွေးတွေ ဝင်နေတာလဲ ထွက် ထွက် ထွက် မဟုတ်မှလွဲရော ငါ ငါ ကံငါးပါးထဲက တစ်ပါးကို ချိုးဖောက်မိခါနီးနေတာ မဟုတ်လား" ဟု စိတ်၌တိုးတိတ်တိတ် ရေရွတ်သံကိုတော့ မည်သူမျှ ကြားနိုင်မည် မဟုတ် ပေ။

မွန်၏ ခပ်ပြင်းပြင်း သက်ပြင်းချသံကြောင့် ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်၌ တင်ထားသော တစ်ရှူးဘောက်စ်ထဲမှ တစ်ရှူးလေးထုတ်ကာ မွန်ထံသို့ မင်းသခင် ကမ်းပေးလိုက်၏။

"ပူနေလို့လား အဲကွန်းက ဒီအနေအထားဆို ကိုယ့်အတွက် အနေတော်ပဲ" ဟု မွန်အား အေးစက်စွာ ကြည့်၍ မင်းသခင်ဆိုလာ၏။

သူဌေး၏ ညို့မျက်ဝန်းနှင့် အလျင်အမြန် ခွာနိုင်ရန် မွန်မျက်နှာ လွဲချ လိုက်သည်။ မူမမှန်သော ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ လူက ထူပူလာ

တော့သည်။ လက်ဖဝါးတို့မှာ စေးကပ်ကပ်နှင့် နှလုံးသား၏ ဖောက်ပြားမှု ကို အချက်ပြချေပြီ။ လက်ဖဝါး ချွေးစေးများသုတ်ရန် သူဌေးကမ်းပေးသော တစ်ရှူးကို မျက်နှာလွဲလျက်သား အနေအထားနှင့် လှမ်းယူလိုက်သည့် မွန်။

"....."

လွဲမှ လွဲတတ်ပလေဟုသာ ဆိုရမည်။ သူဌေး၏ လက်ထဲမှ တစ်ရှူးကို မမြင်မစမ်း လှမ်းအယူ သူဌေး၏လက်ကိုမှ သွားဆုပ်ကိုင်မိ လိုက်သည်မို့.....

"အား" ရုတ်တရက် အလန့်တကြား ထအော်သည့် မွန်မွန်ကြောင့် သူဌေးမင်း သခင်ကပါ တုန်ခိုက်သွားသည်။

မွန်မွန် ရှက်ရှက်နှင့် မိမိလက်ကိုယ်မိမိ ထွေးဆုပ်ထား လိုက်ရသည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ မင်း အဆင်ပြေရဲ့လား ... ကြည့်ရတာ တုန်တုန်ချိချိနဲ့"

သူဌေး၏စကားကို ဥပေက္ခာပြုကာ မျက်နှာလွဲသွားသည့် မွန်။

"ဟေး" မွန်၏ပခုံးကို သူဌေးလက်ဖြင့် အသာအယာပုတ်ကာ အသံပြုလိုက်၏။

"အား ဟင် ရှင်"

မွန်မွန်တစ်ယောက် အရှက်ကြီးကာ လုံးဝဣန္ဒြေဆယ်လို့ မရတော့ပေ။

"ဘုရား ဘုရား ငါ သူတစ်ပါးလင်သားကို ပြစ်မှားမိနေတာများလား ဘုရား ဘုရား ..... မရွန်းရေ မွန့်ကိုကယ်ပါဦး အား ..... လူဆိုးမ အတွေးတွေ ဝင်ကုန်ပြီ ဝင်ချင်စရာ ကောင်းလွန်းလို့ပါဘုရား သူဌေးက တော်တော်ချောတယ် အာ မဟုတ်ပါဘူး ငါတကယ် ရူးနေပြီပဲ" စိတ်၌ ဘုရားသတတ မမသတတနှင့် ယောက်ယက်ခက်နေသည့် မွန်။

"အဆင်ပြေရဲ့လား"

ဆေးရုံဝန်းထဲ ဝင်လာသည်ထိ သူဌေး၏ မေးခွန်းကမရပ်။

"ပြေ ပြေပါတယ် အဟင်း"

တစ်လမ်းလုံး ပေါက်ကရ အတွေးဆိုးများနှင့် နပန်းလုံးလာ ရသဖြင့် ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသ ရောက်လာသည်ကိုပင် မသိ။ ဆေးရုံဝန်းထဲအ ရောက် ကားပေါ်ကဆင်းမှ ဆေးရုံသို့လာမှန်း သိရသည့်အဖြစ်။

သူဌေးမင်း သခင်ကတော့ သား Shoလေးကို ပွေ့ချီကာ .....

"နောက်က ဖြည်းဖြည်းပဲ လိုက်ခဲ့လိုက် ကြည့်ရတာ မင်းနေမကောင်း သလိုပဲ"

"ဟုတ်"

အေးစက်စက် စကားသံတွေက နွေးထွေးမှုတွေ ရောထွေးနေသော်လည်း ထိုနွေးထွေးမှုကို ဖုံးကွယ်ထားတတ်သည့် ရေခဲသားကြီးဟု မွန် မှတ်ချက်ချ လိုက်သည်။

သူဌေး၏နောက်မှ ဖြည်းငြင်းစွာ လိုက်ပါလာသည့် မွန်။

လူနာဆောင်ထဲသို့ Shoအား ပွေ့ချီကာ ဝင်သွားသော သူဌေး မင်းသခင်။ မွန်လည်း နောက်မှလိုက်၍ ဝင်လာလိုက်သည်။

"မမယု ယေး မမယု" ဟု ခုတင်ထက် လှဲလျောင်းနေသော လူနာဘေး ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးလေးထံ Shoလေး ဝမ်းသာအားရ ပြေးသွားရှာ၏။

"ဟာ Sho ဘာလို့ ဒီထိလိုက်လာ ရတာလဲ ဒါကဆေးရုံလေ ကလေး လေးတွေ မလာရဘူး ဒီလို နေရာတွေက"

"ဟွန့် မမကို လွမ်းလို့ပေါ့"

"အမလေး ကိုတတ်ပါ့လေး လာပါဦး မမယုပွေ့ဖက် ပါရစေဦး"

မမယုဆိုသူနှင့် Sho လေးက အပြန်အလှန် အလွမ်းသယ်နေ ကြလေ တော့သည်။

သူစိမ်းသက်သက် မွန်က လိုက်ပါလာရသည်မှာ အပိုဖြစ်ရ ချေပြီ။

"ကဲ သခင် ခဏနေနှင့်ဦး Shoလေးနဲ့ ပန်းခြံထဲခဏ သွားလိုက်ဦးမယ် နောက်ဆို ကလေးကို ဆေးရုံ ခေါ်မလာနဲ့နော်"

မင်းသခင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ Shoအား ပွေ့ချီ၍ အခန်းထဲမှ မမ ယု ထွက်သွားလေတော့သည်။

ခုတင်ထက် လဲအိပ်နေရာမှ လူနာအမျိုးသမီးလေး ထလာ၏။ ခေါင်းအုံး လေးအား ခပ်လျှောလျှောမှီကာ ထိုင်၍ သူဌေးအား ပြုံးပြလာ၏။

"ဘာစားပြီးပြီလဲ နွေး"

"ကြက်သားဆန်ပြုတ်ပဲပေါ့"

"အင်း ကောင်းတယ် ... ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော် ဆေးကို ပုံမှန် သောက် အအိပ်အစားမှန်မှ အားရှိမှာ ဟုတ်ပြီလား"

ထိုအမျိုးသမီးလေးကို ဂရုတစိုက် မှာတမ်းခြွေနေသည့် စကားလုံးလေး တွေမှာ နွေးထွေးမှုတွေ ယှက်ဖျာနေသည်။ ဒါတင်မက လူတိုင်းအပေါ် အေးစက်စွာ ကြည့်နေတတ်သည့် မျက်ဝန်းအစုံက ထိုအမျိုးသမီးလေး အပေါ် ဂရုဏာသက်စွာ နွေးထွေးနေသည်ကို မွန် အတိုင်းသား မြင်တွေ့နေ ရသည်။

"အဟွတ် အဟွတ် အဟွတ်"

"ခဏ" ဟုဆိုကာ မင်းသခင် ရေယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

"....."

ရုတ်တရက်ဆန်ဆန် မင်းသခင်၏လက်အား ဆွဲကာ ထွေးဖက်လိုက်သ

ည့် ထိုအမျိုးသမီး လုပ်ရပ်လေးကြောင့် မွန် ထိုင်နေရာမှ အလျင်အမြန် ထရပ်ကာ မျက်လုံးကိုလက်ဖြင့် ဖုံးကွယ်ဖိကာ ထားမိလိုက်သည်။

"ဒီရက်တွေမှာ ကိုကိုကို ဘယ်လောက်ထိ လွမ်းနေလဲ ကိုကိုသိလား"

ထိုအမျိုးသမီး နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ကျလာသည့် ကိုကိုဟူသော နာမ်စားလေးကြောင့် မှားယွင်းစွာ ရင်ခုန်ခဲ့မိသည့် အခိုက်အတန့် လေးအတွက် မွန်ကို ယုံကိုယ်ကိုယ် ပြစ်တင်ဒေါသ ထွက်မိသွားသည်။

ထိုအမျိုးသမီးလေးကို တစ်ဖန် ပြန်ပွေ့ဖက်ရင်း နှစ်သိမ့်ပေးနေသည့် သူဌေး။

အခန်းလေးထဲမှ မွန် ပြေးထွက်လာလိုက်သည်။ ကာရံထားသော မွန် တစ်ချပ်ခြားရုံ အနေအထားမှ လှမ်းမြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းလေးကြောင့် သူဌေးကို ဘာကြောင့်ရယ်မသိ သနားစိတ် ဝင်မိသွားသည်။

"ငါတော်တော်မိုက်တဲ့ လူပါလား ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူး ခွင့်မလွှတ်ဘူး သူတစ်ပါး အိမ်ထောင်ကို ထိခိုက်အောင် တွေးမိတဲ့ အရူးမ အရူးမ" ဟု ဆိုကာ ခေါင်းကိုသာ အထပ်ထပ်အခါခါ ထုရိုက်မိ နေလေတော့သည်။

သူဌေးအား ယနေ့အတွက် ရင်ဆိုင်ရန် အားအင်ကုန်ခမ်း သွားလေပြီမို့ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ဆေးရုံဝန်းထဲမှ မွန် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ညနေရုံးဆင်းချိန်ထိ မိမိအမှားအတွက် ရှက်စိတ်ဝင်နေဆဲ မွန်။ ထိုစိတ်ကိုဖြေရန် ငွေပုံရှိရာ ပြေးရဦးမည်မို့ ညနေအချိန်ပိုင်း အလုပ်အတွက် အင်တာဗျူးဖြေရန် အသင့်ပြင်ဆင် ထားလိုက်သည်။

ငါတို့က အလုပ်ကို ရွေးချယ်ခွင့်မရှိဘူး အလုပ်ကပဲ ငါတို့ကို ရွေးချယ်သွားလိမ့်မယ်ဟူသည့် စကားလေးကြောင့် သမာအာဇီဝ ကျရမည့်

ခေါင်းစဉ်တစ်ခုအောက် မွန် ညနေအချိန်ပိုင်း အလုပ်တစ်ခုကို အင်တာဗျူး
အောင်မြင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

***

မွန်မွန်ပျောက်သွားသဖြင့် မင်းသခင် နေရာအနှံ့ ပတ်ရှာဖွေမိလိုက်သည်။

"ကိုကို တွေ့လား"

"ဟင့်အင်း" ဟုဆိုကာမှ တံခါးအပြင်၌ ကပ်ထားသော စာရွက်လေးကို
မင်းသခင် မြင်လိုက်ရသည်။

"သူဌေး မွန် အရင်ပြန်နှင့်လိုက်ပြီ စာစစ်စရာတွေ ရှိနေသေးလို့" ဟူသည့်
စာလေးကြောင့် .....

"ဒီငမ္ဘေထိုး မလေး" ဟု မင်းသခင် ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ဆိုလိုက်၏။

ကိုကိုဘယ်တုန်းကမှ တခြားတစ်ယောက်အတွက် ဤကဲ့သို့ ချစ်စဖွယ်
နာမ်စားတွေ မသုံးနှုန်းဖူးသည်ကို နွေးထွေးအသိဆုံး ဖြစ်သည်။ ပြီးနောက်
ကိုကိုအပြီးတွေကို နွေး တိတိကျကျ ဘာသာပြန်မိ နေလိုက်သည်။ ထို
သူစိမ်းမလေးက ကိုကိုအတွက် သူစိမ်းပဲ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေ
မိသည်။

"ကဲ နွေး ကိုယ်ပြန်တော့မယ် ... Sho ကို ညစာကျွေးရဦးမယ် ပြီးတော့
စာလည်းပြရဦးမယ်"

"အင်း ကားကိုဂရုစိုက်မောင်း"

နွေး၏ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွ ပုပ်မိပြန်လေတော့ မင်းသခင် ရင်ကွဲရပြန်သည်။
ဟိုယခင်က ထူထဲနက်နဲသည့် ကေသာပိုင်ရှင် နွေး။ ယခုတွင် ကင်ဆာ
ဆေး သောက်သုံး နေရသောကြောင့် သော်လည်းကောင်း ဆေးကုသမှု ခံယူ
နေရသော အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အပူဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်မဲ့စွာ ကျွတ်

ကုန်သည်မို့ ကတုံးတုံးထားရသည့် နွေး။

"ကိုယ် ပြန်မယ်"

"အင်း ဘိုင့်"

မွန် ချန်ရစ်သွားခဲ့သည့် စာရွက်လေးကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်ကာ မင်း သခင် ထိုအခန်းလေးထဲမှ ထွက်လာလိုက်သည်။

Shoလေးလည်း မမယုနှင့်လမ်းခွဲကာ ဒယ်ဒီခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါ လာခဲ့ လေတော့သည်။

"သား ဒီနေ့ဘာစားချင်လဲ"

"ပုဂ္ဂိုလ်" မပီကလာပီကလာ အသံလေးကို မင်းသခင် မြတ်နိုးသည်။

"အိုကေ ဒယ်ဒီ့သား အလိုကျ ဒယ်ဒီစားဖို့မှူးကြီးက ချက်ကျွေးမှာပေါ့ ကွ"

ဈေးဝယ်စင်တာ၌ ညနေစာနှင့် မနက်ဖန်အတွက်ပါ လုံလုံလောက် လောက် ဝယ်ခြမ်းနေသည့် မင်းသခင်။

၂၈ နှစ်အရွယ် လူရွယ်လေးတစ်ဦးက အိမ်ထောင့်တာဝန် နိုင်နင်းယုံ မက စီးပွားရေးတွင်လည်း အမြင်ကျယ်သည်က ဩချလောက်စရာ ကိုယ်ပိုင် အရည်အချင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပြစ်ချက်ဟူ၍ ညွှန်ပြဖွယ်ရာမရှိ။ ပြည့်စုံလွန်းလှ၏။

***

ညအိပ်ချိန်၌ တော်တော်နှင့် မအိပ်နိုင်သေးဘဲ အတွေးနယ်ချဲ့ နေမိသည့် မွန်။

"ကိုကို" ဟူသည့် ခေါ်သံလေးကိုသာ ထပ်ခါထပ်ခါ ကြားယောင်နေမိ တော့သည်။

"မွန် ခုထိ မအိပ်သေးဘူးလား" ဟု မရွှန်းက မေးလာ၏။

မွန်တစ်ယောက် ဟိုလူးဒီလိမ့်နှင့်မို့ မရွှန်း အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသည်ထင်။ မရွှန်းအား နှလုံးသား နှစ်သိမ့်မှု ရနိုင်ရန်ဖက်ကာ .....

"မရွှန်း"

"ပြောလေ ဘာတွေစဉ်းစားစရာ များနေလို့ ခုထိ မအိပ်သေးဘဲ နေနေတာလဲ"

"မွန်လေ ..." ဟုဆိုပြီး စကားရပ်သွားသည်။

"အင်း ပြောလေ မွန်"

"ဒီနေ့ မွန် အပြစ်ကြီး တစ်ခုကို မသိမသာလေး ကျူးလွန်မိခဲ့တယ်" ဟု မွန်က မဝံ့မရဲလေးဆို၏။

"ဘာများလဲ မမကိုပြော"

"မွန်ကိုယ်မွန်လည်း သေချာမသိဘူး ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူအကြောင်းကို တွေးနေမိတဲ့ အတွေးက မရပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်"

မွန်၏ ကလေးပီပီ မသိနားမလည်သေးသော စကားအသွားအလာ လေးကြောင့် ရွှန်းပြီးမိသွားသည်။ မိနစ်ပိုင်းလေးသာ ကွာခြားသည့် အမြှာညီမလေးက ရွှန်းအတွက် ငါးနှစ်သားလေးဟူသာ မှတ်ယူထားသည်။

"မွန်အတွေးတွေက တစ်ဖက်သားဘဝကို မနှောင့်ယှက်သ၍ အဲ့အတွေးကို မွန်ရပ်တန့်လိုက်စရာ မလိုဘူး သေချာပေါက် ရပ်စရာမလိုဘူးပေါ့ အဲဒါ အပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ"

"အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရင်ရော"

မရွှန်း၏ စကားကြောင့် မွန် အလောတကြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

"သေချာပေါက် ရပ်တန့်ပစ်ရမှာပေါ့ ... မမတို့ ရှင်သန်မှုတွေ လိပ်ပြာလုံ

နေဖို့ တစ်ဖက်သား ဘဝရဲ့ အနှောင့်တွေ လွတ်အောင်နေရမယ် မွန်သိလား" ဟုဆိုကာ မွန်အား တင်းကျပ်စွာ ထွေးဖက်လိုက်သည့် ရွှန်း။

"....." မွန် ငြိမ်သက်စွာ။

"အဲဒါမှ လူပီသတဲ့လူလို့ ခေါ်ထိုက်တာ"

"ဟုတ် မွန်နားလည်ပါပြီ"

"မမရဲ့ ကလေးလေးက လိမ္မာပြီးသားပါ မမ မွန်ကိုယုံတယ် ဘယ်တော့မှ အတွေးအခေါ် အမှားတွေ လုပ်ရပ်မှားတွေ မလုပ်ဘူးဆိုတာကို ရှေ့ဆက်လည်း ယုံကြည်သွားဦးမယ်"

"မရွှန်းယုံကြည်ချက် မပျက်စေရပါဘူး မွန် ကတိပေးတယ်"

လူပီသဖို့ အတွေးတွေ ရပ်သင့်ပြီဟု မိမိကိုယ်ကိုယ် အသိပေးလိုက်သည့် မွန်။

"မွန်က ငယ်ငယ်ကတည်းက သိပ်တော်တဲ့ ကလေးပါ မမသိတာပေါ့"

"ဟုတ် ... ဒါဆို မွန်အတွေးတွေရပ်ဖို့ မွန်ကြိုးစားပါ့မယ်"

"အင်း ... တွေ့မိတိုင်း အတွေးဆိုတာ ဝင်နေဦးမှာပဲ ဆိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိပ်တိုက် ရင်မဆိုင်မိအောင်ရှောင်ပေါ့ ... မဖြစ်မနေ တွေ့ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် တစ်ဖက်သား ဘဝကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေး ထည့်တွေးပေးပြီး အတွေးတွေကို ရပ်ပစ်သင့်ရင် ရပ်ပစ်လိုက်တာ မွန်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေမှာပါ"

"အင်း"

မရွှန်း၏ ဆုံးမစကားတွေနဲ့ ညအိပ်ရာဝင်ရတိုင်း အိပ်မက်တွေ လှရသည်။

ထုံးစံအတိုင်း မိုးစင်စင် လင်းသည်နှင့် အိမ်သန့်ရှင်းရေးများကို မွန်နိုင်

နိုင်နင်းနင်း လုပ်ကိုင်ရသည်။ မမ ဝေယျာဝစ္စများလည်း အလျင်အမြန် ဆောင်ရွက်ရသေးသည်။ ကိစ္စဝိစ္စအားလုံး ပြီးကာမှ အလုပ်သွားရန် အလျင်အမြန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

ဘက်စုံကားအမှီလိုက်ရန် အပြေးထွက်လာသည့် မွန်။ ကံတရားကြီးက မွန်အား လက်ကမ်းကြိုနေသယောင် အရာအားလုံးဟာ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်။

ကုမ္ပဏီထဲ အပြေးအလွှား ဝင်လာသည့် မွန်။ နမော်နမဲ့ ငမွေထိုးမလေး မွန်ကို ကုမ္ပဏီအပေါ်ထပ် ရုံးခန်းမှနေ၍ လှမ်းမြင်နေရသည့် သူဌေးမင်း သခင်။

"သူဌေး အစည်းအဝေးက လူစုံနေပြီ" စက္ကယရီ၏ အသိပေးသံကြောင့် .....

"အိုကေ" သောက်လက်စ ကော်ဖီခွက်လေးချကာ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် သူဌေး မင်းသခင်။

***